

GAZETA LWOWSKA

WYCHODZI KAŻDEGO POWSZEDNIEGO DNIA POPOŁUDNIU

<p>Ceny prenumeraty:</p> <p>Lwów do domu . . . mies. zł. 2-⁵⁰, kwart. 7-⁵⁰ (dotyczy do domu . . . mies. zł. 2-⁰⁰, kwart. 7-⁰⁰)</p> <p>provincial i państwowa . . . mies. zł. 2-⁰⁰, kwart. 7-⁰⁰ zagranicą mies. zł. 5-⁰⁰, kwart. 15-⁰⁰</p>	<p>Numer telefonu REDAKCJI I ADMINISTRACJI 221-17.</p> <p>Konta PKO Lwów Nr 504.044.</p>	<p>ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI: LWÓW, UL. ZIMOROWICZA 15 I. p.</p> <p>Liny należy frankować. — Reklamacje otwarte wolno od opłaty. Rękoписów nadoszanych się zwraca się.</p>	<p>CENA NUMERU</p> <p>10 gr.</p>	<p>Ceny ogłoszeń:</p> <p>Za 1 wiersz 10 linijek (10/10 cm. szer.) w zwykłych ogłoszeniach gr. 30, w nadesłanach i nekrologach gr. 50, w kronice, repertuar, dział gospodarczy, paski i teki gr. 70, pod nagłówkiem na pierwszej stronie zł. 1-⁰⁰. Tabelaryczne o 50 proc. drożej. Za jedno słowo w drobnych ogłoszeniach gr. 10, kupno i sprzedaż słowo gr. 15, matrymonialne, korespondencji prywatne słowo gr. 20, dla poszukujących pracy gr. 5. Z zastrzeżeniem miejsca za prz. Zagraniczne o 50 proc. drożej.</p>
--	---	---	--	--

NOWA TAKTYKA ADOLFA HITLERA.

Berlin, 7. 6. (PAT.) Podczas uroczystości powitania legionu „Condora“ w Berlinie, wygłosił Hitler przemówienie, w którym zobrazował historię współdziałania niemieckich sił zbrojnych z wojskami gen. Franco.

Po zwykłym ataku na demokracje zachodnie, które nie chciały przez cały czas wojny domowej zrozumieć właściwych intencji niemieckich, kanclerz Hitler oświadczył, iż

udzielając pomocy narodowi hiszpańskiemu, walczącemu z bolszewizmem, widział w tym najskuteczniejszy sposób zabezpieczenia interesów nie tylko Niemiec, ale i całej cywilizacji Europy.

Międzynarodowe plutokracje, które zrabowały Niemcom ich kolonie, są, rzekł kanclerz Hitler — najmniej powołane do podejrzewania Rzeszy o chęć zawładnięcia Hiszpanią. Napiętnowawszy raz jeszcze politykę okrążania Niemiec,

Hitler dał wyraz swej wierze w solidarność i węzły ideologiczne, łączące Włochy z Niemcami.

Zjawisko to po raz pierwszy — mówił Hitler — wystąpiło w konkretnej formie w Hiszpanii.

Złożywszy hołd czynom wojennym żołnierzy niemieckich walczących w Hiszpanii,

kanclerz Hitler ostrzegł „propagatorów okrążania“ przez zamachem na Rzeszę i jej przyjaciół

i na zakończenie wznosił okrzyk na cześć gen. Franco, Mussoliniego oraz narodów hiszpańskiego i włoskiego.

Berlin, 7. 6. (PAT.) W ciągu trzech dni ostatnich wygłoszone zostały po dwie mowy polityczne przez najodpowiedzialniejsze czynniki polityki niemieckiej — kanclerza Hitlera i feldmarszałka Goeringa. Stwierdzić należy, że wszystkie te cztery wystąpienia miały jako podkład znaczenie czy-
sto wojskowe.

W pierwszym wypadku zwrócił się kanclerz do b. kombatanów, w drugim zaś przemawiał zarówno on jak i Goering do żołnierzy niemieckich, wracających z frontu hiszpańskiego. Charakter więc tych przemówień był czysto militarny.

**Celem ich było przekonanie własnego społeczeństwa o potęgę bi-
 ni niemieckiej,**

jak i obudzenie w nich ducha, jeśli zaś chodzi o zagranicę, to przekonanie jej raz jeszcze o gotowości bojowej Trzeciej Rzeszy.

Zwracając również w kołach obserwatorów zagranicznych uwagę, że **ataki w przemówieniach Hitlera i Goeringa kierowane były wyłącznie przeciw Zachodowi. Słowo „Polska“ ani żadna aluzja do niej nie padły ani razu).**

W kołach tych przypuszczają, że tego rodzaju taktyka ma na celu stworzenie pewnych pozorów. Równocześnie podsuwane są obserwatorom francuskim informacje, jakoby rząd brytyjski próbował już ostatnio trzykrotnie nawiązać bezpośrednie kontakty polityczne z Berlinem.

Obserwując te poczynania, dojsć można do wniosku, że

rząd Rzeszy stosuje taktykę, przez którą chciałby doprowadzić do podważenia zaufania między Paryżem, Londynem i Warszawą.

Dalsze szczegóły pożaru Dworca Głównego w Warszawie.

Warszawa, 7. 6. (Tel. wł. — 1. r.) Ogień, jak wynika z zeznań naocznych świadków, powstał od aparatów spawalniczych.

Objawszy drewniane rusztowania oraz izolację korkową, którą wyłożone są ściany, zaczął się szybko rozszerzać. Spawalnicy wszczęli alarm i wkrótce opuścili swe stanowiska, widząc nie-
możność lokalnego opanowania ognia.

Tymczasem **wiatr i łatwopalny materiał sprzyjały szerzeniu się płomieni.**

Nadjechały drugie i trzecie oddziały Straży pożarnej. Wkrótce nadjechał Premier Składkowski, który osobiście objął kierownictwo akcji ratunkowej. Tymczasem ogień rozszerzał się z szaloną szybkością, żar wzmagał się z minutą na minutę.

Od wysokiej temperatury zaczęły pękać mury betonowe a żelazne wiązania były rozgrzane do czerwoności.

Akcja straży była wskutek tego niezwykle utrudniona. Pierwotne źródło ognia, do którego za wszelką cenę trzeba było dotrzeć, było pod samym da-
chem.

Tymczasem ogień szerzył się dalej, rujnując więzania i nadwątlając konstrukcje.

Wkrótce po wkroczeniu na dach sąsiedniej hali pierwszego oddziału strażaków

zawalił się pierwszy strop, grzebiąc pod sobą strażaka Jana Sokolika i Mieczysława Kamodę.

Jednocześnie udało się dotrzeć do przynięcionych rusztowaniem ofiar obowiązku, co się częściowo udało.

O godz. 8 rano akcja była w pełnym toku. Oprócz straży zmobilizowanej z całej Warszawy,

przybyli prokurator, sędziowie śledczy, oddziały policji.

Zamknięto cały dworzec kordonem policji. Od Marszałkowskiej, Emilii Plater, Chmielnej przed dworzec zajęły liczne samochody kolei państwowych, dążąc z rozporządzenia władz kolejowych na dworce Warszawa wschodnia i Warszawa zachodnia, aby przewieźć licznych pasażerów szczególnie podmiejskich, którzy zgromadzili się tam wobec wstrzymania zajazdu wszystkich pociągów na dworzec główny.

runęły trzy ściany zewnętrzne. Z wewnętrznych ścian żadna nie ucierpiała w sposób widoczny.

STRATY SPOWODOWANE PRZEZ POŻAR.

Najważniejsze jednak jest to, że nie ucierpiał żaden z dolnych peronów Dworca głównego, bowiem strop nad nim jest cały i nigdzie nie poddał się ani pożarowi ani zwałom, które padały z góry. Bardzo nieznacznym zatysowaniem uległy stropy nad czwartym peronem.

Według opinii fachowców inżynierów

straty wynoszą około pół miliona złotych, a opóźnienie w wykonaniu budowy nie powinno przekroczyć 3—4 miesięcy.

Podkreślono również fakt, że dolne tory nie zostały uszkodzone prócz jednego, którego przelot w ciągu najbliższych godzin ma być naprawiony.

**Prócz zabitego Jana Sokolika, ciężko ranni są strażak Leon Koczar-
 ski, który spadł z rusztowania oraz Wojciech Dorman.**

Ponadto leż ranni są oficerowie Straży pożarnej por. Klepa i ppor. Jasiński. Również lekko poparzeni są przygodnie ratujący Jan Bochenek i Józef Kopczyński. Z pasażerów nikt nie odniósł szwanku.

Prócz Premiera Składkowskiego, który przybył na miejsce wypadku w towarzystwie dyrektora departamentu politycznego Wacława Żyborskiego, przybyli na dworzec wicemin. komisji Piasecki, komisarz rządu Jaroszewicz oraz władze bezpieczeństwa.

ODZNACZENIE KRZYŻAMI ZASŁUGI.

Warszawa, 7. 6. (PAT.) Do Pana Prezydenta m. st. Warszawy:

Stwierdziłem bohaterstwo i poświęcenie bez granic straży pożarnej m. st. Warszawy, biorącej udział w gaszeniu pożaru dworca głównego w Warszawie w godzinach rannych 6 czerwca rb. Wobec czego polecam Panu przedstawić najbardziej ofiarnych i dzielnych strażaków do następujących odznaczeń:

2 złote Krzyże Zasługi, 10 srebrnych Krzyży Zasługi, 50 brązowych Krzyży Zasługi.

Odznaczeni mają być wszyscy strażacy, biorący udział w oddziale ratowniczym przy wydobywaniu zasypanego strażaka.

Dekoracji dokonam osobiście na placu Marszałka Józefa Piłsudskiego o godz. 8 rano dn. 7 czerwca br. Rannych strażaków dekorować będą w szpitalu.

(—) Sławoj-Składkowski, minister.

Wybuchy butli z tlenem.

O godzinie 9 rano akcja trwała w całej pełni. Mniej więcej około g. 10 zdołano opanować ogień. Około wpół do 10-tej pracującym w największym niebezpieczeństwie oddziałom strażackim, saperskim i policyjnym udało się dotrzeć do dna rumowiska, pod którym leżał strażak Mieczysław Kamoda. — Gdy pracując z największą ostrożnością podważono ostatnie belki i żelastwo, do ratujących odezwał się trochę przestraszony, ale zdrow i cały, nawet wesoły Kamoda.

Ocalenie swe zawdzięczał temu, że w chwili upadku, znalazł się pod solidnym daszkiem, który utworzył się nad nim z żelaza i kawalków betonu

i uratował go od zmiążdżenia. Sterta rumowiska, z pod którego go wydobyto, była prawie nienaruszona. O godzinie 9.30 dotarto do drugiego strażaka Jana Sokolika. Z pod gruzów wydobyto jednak tylko zmiążdżone jego zwłoki. Tymczasem akcja ratunkowa

trwała dalej, choć główne źródło ognia wygaszono. Ratunek był utrudniony, gdyż pożar docierał do butli z tlenem, których spawalnicy nie zdołali u-
nieść.

Butle te wybuchając podsycaly wybuchy ognia, który był szybko likwidowany.

Drugą trudność stanowił ogień, który dostał się do beczek ze smarami. Z płonących beczek unosiły się czarne, gęste kłęby dymu, przysłaniając widok i rażąc oczy robotników. Straż pracowała w maskach. W rezultacie około godziny 10 zdołano i tę przeszkodę zlikwidować.

W południe dopiero można było zrobić smutny przegląd pożaru.

Znaczna część frontowa przyszych hal nowego dworca została zrujnowana.

Obrazy i inne ozdoby o charakterze artystycznym i muzealnym są albo spalone, albo zalane wodą. Wiele wyższych konstrukcji runęło, jak również

Zamach na księżną Kentu.

Warszawa, 7. 6. (Tel. wł.) Olbrzymie wrażenie wywołał w Anglii zamach dokonany na księżną Kentu.

Wczoraj wieczorem koło godz. 21 gdy księżna Kentu wsiadła na placu Belgrave do samochodu, zamierzając udać się z jedną z dam dworu do kina,

tuż koło samochodu przeleciała kula, oddana z bliska.

W chwili potem policja aresztowała człowieka siedzącego niedaleko na rowerze, przy chodniku. Znalaziono przy nim strzelbę, w której był jeden nabój.

Księżna Kentu nie wiedziała nawet, że do samochodu jej dano strzał. Dopiero gdy powróciła do domu przed północą, została o tym powiadomiona.

Istnieje przypuszczenie, iż sprawca strzału chciał w ten sposób zwrócić na siebie uwagę.

Londyn, 7. 6. (PAT) Aresztowany wczoraj wieczorem w pobliżu placu księżnej Kentu osobnik, stanął wczoraj przed trybunałem policyjnym w Westminsterze.

Osobnik ten nazwiskiem Lawlor liczący lat 45, przyznał, iż znaleziona strzelba jest jego własnością,

poza tym nie uczynił żadnych dalszych oświadczeń. Na razie zatrzymano go w areszcie pod zarzutem posiadania broni bez pozwolenia do czasu przesłuchania naocznych świadków zamachu.

PRZEDŁUŻENIE PEŁNOMOCNICI W DLA PREZYDENTA ROOSEVELTA.

Waszyngton, 7. 6. (PAT.) Komisja finansowa senatu zatwierdziła ustawę o przedłużeniu pełnomocnictw finansowych dla prezydenta Roosevelta na dalsze 2 lata.

Plenarne posiedzenie Sejmu.

Ustawa o stanie wojennym.

Warszawa, 7. 6. (PAT.) Wczoraj przed południem odbyło się w obecności członków rządu z p. prem. gen. Składkowskim na czele plenarne posiedzenie Sejmu.

Na wstępie w pierwszym czytaniu odesłano do komisji spraw zagranicznych ustawę o ratyfikacji porozumienia z Finlandią.

Sprawozdawca pos. P. Deryng referował projekt ustawy o stanie wojennym. Dotychczas obowiązujące w tej materii rozporządzenie Prezydenta z roku 1928, które było związane z poprzednią konstytucją.

Wobec ogłoszenia nowej Konstytucji, trzeba było zmieścić dotychczasowe przepisy o stanie wyjątkowym i o stanie wojennym.

Co do stanu wyjątkowego przepisy zostały zmienione ustawą z roku 1937. Obecny projekt ustawy czyni zadość wymogom art. 79 Konstytucji o stanie prawnym w czasie wojny.

Ustawa przewiduje możliwość przekazywania władzom wojskowym funkcji cywilnych władz administracyjnych, jeżeli sytuacja tego wymaga.

Ustawa przewiduje też możliwość wprowadzenia sądów doraźnych uchwałą Rady Ministrów.

Takimże postępowaniu doraźnemu można poddać wszelkie zbrodnie i występki niebezpieczne ze stanowiska obrony Państwa, chociaż nie były objęte rozporządzeniem z r. 1928 o sądach doraźnych.

Zarządzenie stanu wojennego powoduje z mocy samego prawa wygaśnięcie zarządzenia o stanie wyjątkowym.

Oprócz wymienionych poprawek, komisja przyjęła jeszcze inne zmiany natury czysto kodyfikacyjnej.

W końcu sprawozdawca zaznacza, że ustawa o stanie wojennym jest nowym elementem siły Państwa i prosi o przyjęcie jej według wniosku komisji (oklaski).

Pos. Stoch: Zbyteczne jest mówić dziś o konieczności ustawy o stanie wojennym, tak samo zbyteczne jest rozczulać się nad ograniczeniem pewnych praw obywatelskich, jakie ustawa ta przewodzi. Ale nawiązując do przemówienia p. sprawozdawcy, że ustawa ta jest jedną z cegiełek w budowie potęgi Rzeczypospolitej, należałoby dążyć, aby nie zachodziły wątpliwości natury czysto redakcyjnej.

W związku z tym mówca zgłasza pewne poprawki do ustawy.

Po krótkich wywodach pos. Szczepańskiego i po końcowym przemówieniu referenta, który przeciwstawił się poprawkom pos. Stocha, projekt ustawy przyjęto w obu czytaniach.

Pos. Orłowski referował następnie projekt ustawy o szczególnej odpowiedzialności karnej w przypadkach zbiegostwa do nieprzyjaciela lub poza granice Państwa.

Projekt ten przyjęto z poprawkami komisji.

Po referacie pos. Ostrowskiego przyjęto bez dyskusji projekt ustawy o uznaniu nazwisk przybranych podczas służby wojskowej.

Pos. Rączkowski referował zmiany wprowadzone przez Senat do uchwalonego przez Sejm w dniu 18 marca 1939 roku projektu ustawy o zniesieniu służebności w województwach krakowskim, lwowskim, stanisławowskim, tarnopolskim i cieszyńskiej części województwa śląskiego.

W dalszym ciągu obrad Sejm przystąpił do debaty nad projektem pisma Rączkowskiego w sprawie uporządkowania długów rolniczych.

Referent Trębicki podkreślił, że Obóz Zjednoczenia Narodowego poświęcił wiele pracy temu problemowi, mając na celu nie tylko doprowadzenie do równowagi gospodarczej setek tysięcy gospodarstw rolnych, ale i wyrównanie krzywdy, która wynika ze zbytńej rozpiętości cen między okresem zaciągania zobowiązań, a późniejszym.

Wniosek p. Rączkowskiego jest tylko

fragmentem tej pracy. Wniosek ten dążył do integralnego rozwiązania sprawy długów rolniczych z przed 1 lipca 1932 r., ale rozwiązanie to wymagało ofiar zarówno od wierzycieli prywatnych i instytucji kredytowych, jak i Skarbu Państwa.

Ustawa proponowana przez komisję obejmuje część moratoryjną i oddłużeniową oraz część deklaracyjną.

Podkomisja otrzymała od przedstawicieli rządu informacje, że minister rolnictwa, w porozumieniu z ministrem

Przemówienie wiceprem. Kwiatkowskiego.

Warszawa, 7. 6. (PAT.) Na dzisiejszym plenarnym posiedzeniu Sejmu p. wicepremier inż. E. Kwiatkowski wygłosił następujące przemówienie, w którym m. in. powiedział:

Wysoki Sejmie. Jeden z historyków „Dziejów Anglii“, wspominając o reformie ordynacji wyborczej w latach 30-tych ub. w. mówi, że do sprawy tej przed jej uchwaleniem przywiązywano nadmierną wagę.

Cytując tę opinię, nie mam na myśli aktualnej pracy nad ordynacją wyborczą. Sądzę natomiast, że wielu z nas ulega złudzeniu co do nadzwyczajnych wartości nowego aktu prawnego — mającego strukturalnie wzmocnić wieś i rolnictwo przy pomocy dalszego pogłębienia oddłużenia.

Po wielkiej wojnie i w okresie wielkiej inflacji rolnictwa i wszyscy dłużnicy oddłużyli się nadzwyczaj radykalnie. Długi stopniały wówczas do 4 procent stanu z okresu przedwojennego. — Ale to nie przyniosło rozwoju gospodarczego za sobą.

DLUGOTERMINOWE KREDYTY.

Wedle mego najgłębszego przekonania

Skarbu rozważają określenie norm w tej dziedzinie na podstawie tenuty dzierżawnej, podwyższonej o około 25 procent, płaconej za podobne obiekty w podobnych warunkach. Minister rolnictwa zamierza jeszcze w tej sprawie zasięgnąć opinii samorządu rolniczego. Jeżeli tenuta dzierżawna według zwyczajów miejscowych jest określana w mierniku żyta, przyjęta będzie cena 15 zł. za 100 kg.

Następnie przemawiał minister Skarbu p. Kwiatkowski.

rolnictwo polskie potrzebuje najszerszego udostępnienia kredytów, kredytów tanich, długoterminowych, dogodnych w realizacji i w splacie — a nie długotrwałego procesu oddłużeniowego (oklaski).

Ale motywem istotnym mego stanowiska było i jest to przekonanie: 1) że musimy nieuchronnie zmierzać do produkcji rolnej nakładowej, absorbującej największe ilości pracy ludzkiej, 2) że musimy umożliwić odpływ ludzi ze wsi jeżeli gospodarstwo rolne nie ma skądś łowaciec do tego stopnia, iż los rolnika-chłopa w Polsce stanie się powszechnie pożałowania godnym. Jeżeli mamy wejść na drogę realizacji tych dwóch postulatów — to

muszą być otworzone nowe, wielkie i różnorodne możliwości kredytowe dla rolnictwa.

A kredyty te — choćby nawet pod patronatem Państwa i przy jego poważnych świadczeniach — mogą być realizowane tylko wówczas, gdy istnieje ochrona prawna kredytu i wola równośćnego traktowania wierzyciela.

Pozwalam sobie zwrócić uwagę, że drogą naszą, drogą właściwą dla naszego rolnictwa jest w zasadzie gospodarstwo intensywne, a nie ekstensywne.

darstwo intensywne, a nie ekstensywne.

To też wyrażam przekonanie, że ujmując sytuację wsi z dalszej perspektywy powinniśmy uznać, że

czyniony dziś zabieg mechaniczny, regulujący z mocy prawa na nowo stosunki między rolnikiem-dłużnikiem i wierzycielem, jest naprawdę zabiegiem ostatnim i definitywnym,

po realizacji którego powrócimy do myśli stworzenia szerszych podstaw dla rozwoju kredytu — taniego i dogodnego — dla ludności wiejskiej, usuwając z drogi wszelkie prawne przeszkody dla realizacji tej potrzeby naprawdę życiowej i szerzej odczuwanej niż potrzeba oddłużenia.

Pos. Malinowski podkreśla, że zagadnienie oddłużenia rolnictwa jest zagadnieniem kapitalnym w życiu gospodarczym polskiej wsi, które nie da się załatwić drogą stosowania półśrodków.

Pos. Wróbel zaznacza, że kredyt zorganizowany jest obecnie największym ciężarem rolnika.

Po przemówieniu pos. Dudzińskiego marszałek Makowski oświadcza: — Uważam za swój obowiązek stwierdzić pewne okoliczności towarzyszące przygotowaniu tej ustawy.

Komisja odbyła 7 posiedzeń, poświęconych wnioskowi p. Rączkowskiego i wyłoniła podkomisję, która pracowała przez 165 godzin.

Pos. Józwiak podnosi, że w zakresie opłacalności rolnictwa nic się dotąd nie zrobiło. Bez spolszczenia miast, bez odciążenia ludności przeludnionej wsi, nie osiągniemy rentowności w rolnictwie. Polska racja stanu wymaga, by ściągnąć masy ze wsi do miasta i miasta spolszczyć.

Żydzi, którzy w większości zamieszkują nasze miasta, nie są pozytywnie ustosunkowani do naszego Państwa, czego najlepszym dowodem ich stanowisko w czasie subskrypcji Pozyczki Ciężkiej Przeciwlotniczej.

(gwałtowne protesty ze strony posłów żydowskich).

W głosowaniu odrzucono wszystkie poprawki mniejszości po czym uchwalono ustawę w drugim i trzecim czytaniu.

Na tym posiedzeniu zakończono.

Nowe propozycje angielsko-francuskie doreczone zostaną Moskwie.

Paryż, 7. 6. (PAT.) Głównym tematem obrad wtorkowego posiedzenia rady ministrów było przemówienie min. Bonnet'a, poświęcone głównie omówieniu sprawy rokowań dyplomatycznych angielsko-francusko-sowieckich.

Min. Bonnet zapoznał swoich kolegów z pełnym tekstem odpowiedzi sowieckiej zaznaczając raz jeszcze, że nie chodzi tu o jakiś kontrprojekt sowiecki, lecz o pewną korektę projektu francuskiego.

Z kolei min. Bonnet zapoznał radę ministrów z projektami kilku formuł kompromisowych, które zostały opracowa-

ne w Paryżu a które mogłyby doprowadzić

do uzgodnienia punktów widzenia Paryża, Londynu i Moskwy.

Nad tymi formułami wywiązała się dyskusja, z której wynika, iż w pierwszym rzędzie

należy doprowadzić do uzgodnienia poglądów między Paryżem a Londynem, z tym, iż ostateczna decyzja leży w rękach Anglii,

po czym nowe propozycje francusko-angielskie, już ostatecznie uzgodnione, zostaną przedłożone Moskwie.

Próby wydobywania zatopionej łodzi podwodnej.

Londyn, 7. 6. (PAT.) Z admirałcji komunikują, iż wokół kadłuba łodzi podwodnej „Thetis“ udało się umieścić trzy liny stalowe. Jeżeli po zwolni na to pogoda i stan morza,

w ciągu najbliższych 48 godzin będą czynione usiłowania wydobywania na powierzchnię zatopionej łodzi.

Londyn, 7. 6. (PAT.) Prasa przypuszcza, iż komisja, która będzie prowadziła publiczne dochodzenie w sprawie okoliczności katastrofy łodzi podwodnej, będzie zasiadała raczej w Liverpool niż w Londynie.

Skład tej komisji wkrótce będzie podany do publicznej wiadomości przez premiera Chamberlaina.

Zagadnienie wspólnego dowództwa wojsk francuskich i angielskich.

Paryż, 7. 6. (PAT.) Naczelny wódz armii francuskiej, generał Gamelin, któremu towarzyszy pułkownik Petitbon, opuścił wczoraj rano Paryż, udając się z oficjalną wizytą do Londynu. Gen. Gamelin zabawić ma w Anglii do piątku.

Z wyjazdem gen. Gamelin do Londynu zbiegło się uchwalenie przez wtorkową radę ministrów dekretu z mocą ustawy o tytułach najwyższych władz wojskowych i morskich. Według tego

dekretu gen. Gamelin, który dotąd nosił tytuł szefa sztabu obrony narodowej, otrzymuje tytuł naczelnego wódza armii lądowej.

zachowując poza tym tytuł poprzedni. W związku z wyjazdem gen. Gamelin do Londynu, na łamach prasy poruszane jest dziś

zagadnienie jednolitego dowództwa wojsk francuskich i angielskich na wypadek konfliktu.

ATAK HITLERA NA MOCARSTWA ZACHODNIE.

Berlin, 7. 6. (PAT.) Po defiladzie legionu „Condora“ odbył się t. zw. „Apel zwycięstwa“.

Legion wypełnił plac przed zamkiem. Zwracał uwagę oddział wojskowych włoskich i hiszpańskich. Hitler przybył w towarzystwie marszałka Goeringa oraz byłych dowódców Legionu, w mundurach hiszpańskich.

Obok ostatniego dowódcy legionu gen. Richthofena, zwracał uwagę gen. Sperrle,

którego nazwisko najczęściej jest cytowane w związku z poszczególnymi operacjami wojsk hiszpańskich w wojnie domowej.

Marsz. Goering złożył raport kanclerzowi i wygłosił przemówienie, po którym

zabrał głos kanclerz Hitler, wygłaszając przemówienie, nacechowane ostrymi atakami pod adresem mocarstw zachodnich.

Po apelu kanclerz wrócił do urzędu kanclerskiego, a legion odmaszerował do Doeberitz.

Siła legionu, który wraz z oddziałami marynarki wojennej i lotnictwa brał udział w defiladzie, obliczana jest na 20 tysięcy.

NARADA PREM. CHAMBERLAINA Z AMBAS. RACZYŃSKIM.

Londyn, 7. 6. (PAT.) Wczoraj po południu ambasador Raczyński odwiedził lorda Halifaxa, a następnie w towarzystwie brytyjskiego ministra spraw zagranicznych, udał się do domu premiera.

Premier Chamberlain odbył z ambasadorem polskim dłuższą rozmowę.

